

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ
3. TÜRKİYE KONFERANSI
SİYASAL RAPORU
2025

• GİRİŞ •

BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM

İçin Görev Başına

Kapitalizm, ekonomik, ekolojik, siyasal ve toplumsal krizlerle boğuşan, yoksulluğa ve yoksunluğa mahkum edilen halkların düzene karşı başkaldırısını önlemek üzere dünya genelinde her geçen gün daha fazla otoriterleşiyor, tek adam rejimlerini yaygınlaştırıyor ve zora dayalı yöntemlerini arttırıyor.

Türkiye ve dünya, büyük bir karşı-devrimci saldırı sürecinden geçiyor.

İşçi sınıfının ve emekçi halkların yüzyıllar içerisinde edindiği kazanımlar zorbalıkla birer birer ellerinden alınıyor. Bu karşı-devrimci sürecin en baskın örneklerinden birinin yaşandığı ülkemiz ise 23 yıldır çok boyutlu saldırılarla Saray Rejimi tarafından sömürgeleştirilmiş durumda bulunuyor.

İktidar, sınır ötesinde her ne kadar kendi yayılmacı hedeflerinin peşinde olsa da küresel ölçekte NATO ve ABD emperyalizmine kökten bağımlı politikalar yürütmektedir. Bununla birlikte bir zamanlar verimli toprakları ve üretimiyle kendi kendine yetebildiği söylenen ülkemiz bugün samanı bile ithal etmek zorunda kaldığımız yabancı ülkelerle ekonomik bağımlılık ilişkisindedir.

Aynı iktidar emekçileri sürekli borçlandırarak özneleşme iradelerini bastırmakta, gerici politikalarla kadınları ve LGBTİ+'ları hedef almakta, gençleri nitelikli eğitim ve güvenceli istihdamdan mahrum bırakıp geleceklerini çalmakta, tüm bir halkın elinde kalan son demokratik hak olan seçme-seçilme hakkını da seçilmiş milletvekillerini ve belediye başkanlarını tutuklayarak gasp etmekte, belediyelere ve muhalif basına kayyumlarla çökerek toplumsal muhalefet zeminlerini yok etmektedir.

Tüm bunlar sermayenin iktidarı sürsün, bir avuç patron servetine servet katsın diye yaşıyor. Tüm yeraltı, yer üstü varlıklarımız özel şirketlere peşkeş çekilirken, yenidoğan bebeklerimiz para uğruna özel hastanelerde öldürülürken, ormanlar yandığında söndürme uçağı bulamazken, depremde çadırlar satılırken sesimiz çıkmazın diye yapılıyor.

Sermayeye ve emperyalist güçlere bağımlı, anti-demokratik ve kamusalılığı tümüyle tasfiye edilmiş böylesi bir dönemde halkımız kendini hiç olmadığı kadar çaresiz, kapana sıkışmış ve yalnız bırakılmış hissetmektedir. İşte karşı-devrimci saldırının özeti ve sonucu budur.

Her şeye rağmen emekçi halkımız, kendisine giydirilmeye çalışılan deli gömleğini kabul etmediğini yıllardır, Gezi'den 19 Mart'a kadar her direniş anında kanıtlıyor ama bu direnişi zafere dönüştüremiyor. Bu direnişin zaferle taçlanmamasının en önemli nedeni ise, örgütsüzlüğümüzdür.

İçinden geçtiğimiz bu kritik eşikte Türkiye İşçi Partisi, sert esen rüzgarları tersine çevirecek siyasal doğrultuyu tartışmak ve belirlemek üzere 3. Türkiye Konferansı'nı topluyor.

Türkiye İşçi Partisi yeni dönemde her yönden gelen karşı-devrimci saldırılara karşı en geniş mücadele cephesini oluşturacak ve devrimci bir atılımın öncüsü olacak.

Türkiye İşçi Partisi dün olduğu gibi bugün de sosyalizm düşüncesini kitleleseltirmek ve sosyalizmi bu topraklarda gerçek bir alternatif kılmak için çalışmaya devam edecek.

Bunun için örgütünü daha da güçlendirecek, işleyişini geliştirecek, kurumsallaşmasını sürdürecektir.

İşçi sınıfının yenilgiye mahkum olmadığını gösteren kazanım siyasetini yeni mevzilerle büyütecek.

Yolumuz zorlu olsa da inancımız tam.

Eşitliğin, özgürlüğün, barışın ve adaletin ülkesini kuracak, bu yeni ülkeyi "Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm" ile taçlandıracağız.

Mutlaka kazanacağız.

Mutlaka!

• BİRİNCİ BÖLÜM •

1. Sermaye sınıfının ve onun siyasal temsilcilerinin emekçilerin tarihsel kazanımlarına ve güncel çıkarlarına karşı dünya çapında ağır bir saldırı yürüttüğü bir dönemden geçiyoruz. Bu saldırı hem kapsamı hem de niteliği itibariyle karşı-devrimci bir karakter taşımaktadır. Halklar eşi görülmemiş bir sefalet ve yoksulluğa mahkûm edilmekte; savaşlar ve silahlanma sınır tanımamakta; gerici ideolojiler insanları birbirine düşman etmektedir. Doğal yaşam, çevre ve kentler geri dönülmez biçimde tahrip edilmekte; her türlü insani değer ve toplumsal güven ilişkisi ayaklar altına alınmaktadır. Kapitalizm, insanlığı bir uçurumun eşiğine getirmiştir. Bugün işçi sınıfının iktidarını ve insanlığın sömürü ile baskıdan kurtuluşunu hedefleyen her hareket, bu karşı-devrimci saldırıyı püskürtmenin ön saflarında yer almak zorundadır. Dünyanın bir felaketle yüz yüze oluşu emekçilerin ve devrimcilerin savunma konumuna çekilmesini gerektirmek şöyle dursun daha kitlesel, daha bütünsel, daha radikal bir halk hareketinin sahneye çıkmasını gerektirmektedir. Bu kritik eşiği nasıl aşacağımızı belirleyecek olan sınıf mücadelesidir. Sosyalistler, sermayenin fütursuz saldırısı karşısında yalnızca direnişi örgütlemekle yetinemez; insanlığı yeniden ayağa kaldıracak kurucu bir iradeyi temsil etmek zorundadır. Bu, yalnızca sosyalizmin varlığı için değil, insanlığın gezegendeki varoluşu için de bir zorunluluktur. Zamanların en kötüsünden zamanların en iyisini yaratmak ancak sosyalizmin zaferiyle mümkün olacaktır.

2. Sermayenin, emeğin kazanılmış haklarına ve işçi sınıfı mücadelesine yönelik saldırısı, kapitalizmin her döneminde kendisini göstermiş olan, onun doğasının kaçınılmaz bir sonucudur. Nitekim, 1970'lerin sonlarından itibaren ve sosyalist sistemin çözülüşünü takiben hızlanarak sürdürülen politikalarla işçi sınıfının tarihsel kazanımları gasp edilmiş; emekçiler ağır sömürü koşulları ve gerici ideolojilerle kuşatılmıştır. Her türlü kamusal hak ve hizmet özelleştirmeler yoluyla piyasaya devredilmiş, siyaset ve devlet neredeyse bütünüyle sermaye sınıfının ve iktidar elitlerinin erişebildiği bir alana dönüştürülmüştür. Bugün içinde bulunduğumuz dönemde "karşı-devrimci" nitelemesini hak eden olgu ve süreçler, bu politikaların sadece basit bir uzantısı değil; 2008 küresel krizinin ardından ortaya çıkan ve kapitalist düzenin meşruiyet üretmekte daha da zorlandığını işaret eden yapısal tıkanıklığa verilen siyasal-ideolojik bir yanıttır. Kriz, neoliberal birikim rejiminin sürekliliğini sağlayan ekonomik ve siyasal dengeleri sarsmış; durgunluk, belirsizlik ve kitlesel yoksullaşma koşullarını derinleştirmiştir. Emperyalist merkezler arasındaki rekabetin keskinleşmesiyle birlikte sermaye düzeni hem yeniden üretim süreçlerinde hem de toplumsal tepkileri soğurma kapasitesinde derin bir tıkanma sürecine girmiştir.

Bu koşullar altında, sistemin istikrarını tehdit eden toplumsal tepkileri bastırmak, emekçi sınıfların birikmiş öfkesini denetim altına almak ve krizin faturasını halka yıkmak için dünya emekçilerinin son 200 yılda mücadelelerle kazandığı mevzileri bir bir ortadan kaldırmayı hedefleyen bir topyekun savaş başlatılmıştır.

3. Bu kapsamlı saldırı, esas olarak, 2010 sonrasında dünyanın dört bir yanında kapitalizm dışı bir arayışı dile getiren halk hareketlerini batırmaya ve sermaye düzenine yönelik açık ya da örtük tüm tehditleri bertaraf etmeye yöneliktir. Bahsedilen süreçte Tunus'tan Mısır'a, Wall Street'i işgal Et eylemlerinden Gezi Direnişi'ne, Latin Amerika'da-

ki öğrenci hareketlerine kadar uzanan direniş dalgası, sermaye düzeni açısından yalnızca siyasal bir tehdit değil, aynı zamanda alternatif bir toplumsallığın filizlenme ihtimali olarak görülmüştür. Bu nedenle yalnızca bu hareketleri bastırmayı değil, bu hareketlerin örgütlenebilmek, kamusal bir varlık kazanabilmek ve kendi siyasal-toplumsal temsil pratiklerini sergileyebilmek için kullanabileceği tüm toplumsal, kurumsal ve ideolojik zeminleri ortadan kaldırmayı hedefleyen bir imha stratejisine dönüşmüştür. Bu amaçla kamusal alanlar sistemli biçimde daraltılmakta, dayanışma ve kolektif varoluş biçimleri itibarsızlaştırılmakta, insanları birbirine bağlayan her tür değer ağı çözülmeye çalışılmaktadır ve bu doğrultuda azımsanmayacak bir mesafe de kat edilmiştir. Bu nitelikleri gereği karşı-devrimci olarak tanımlanması gereken saldırının özgün niteliği, tam da şu üçlü bileşimde kristalleşmektedir: Sermaye düzeni, kriz koşullarına rağmen vahşi birikim süreçlerini sürdürme kararlılığını korumakta; aynı anda, halkların direniş potansiyelini kökten kurutacak ideolojik ve kurumsal bir tahribat yaratmakta; ve kendi yarattığı hoşnutsuzluğu milliyetçi, şoven, göçmen-karşıtı ve dinci-faşist ideolojilerle araçsallaştırarak halkın bağımsız bir direniş hareketinde birleşmesini engellemektedir. Bu üçlü birleşim, bahsedilen karşı-devrimci sürecin özünü oluşturmaktadır.

4. O halde, tüm dünyada yoğunlaşarak süren sermayenin bu karşı-devrimci saldırısı, yalnızca emeğin daha yoğun bir biçimde sömürülmesi ya da doğanın daha fütursuzca talan edilmesi ile sınırlı değildir. Aynı zamanda emekçilerin bir siyasal özne olarak sömürü ve talana direnmesini mümkün kılan tüm kurumsal araçlara, toplumsal kazanımlara ve ideolojik zeminlere yönelik sistemli ve köktenci bir saldırıyı da içermektedir. Otoriter, dışlayıcı ve itaate dayalı bir siyasal-toplumsal yapı inşa etmeyi hedefleyen bu saldırı emekçilerin siyasal ve toplumsal mücadeleleriyle kazanılmış ve evrensel normlar olarak benimsenmiş demokratik hak ve ilkeleri, eşitlik, özgürlük ve kardeşlik gibi değerleri, eşit haklara sahip yurttaşlar toplumu fikrini, bunların somutlaştığı kurumsal ve hukuksal zeminleri adım adım tahrip etmektedir. Bu açıdan günümüzde baskın bir karakter kazanan karşı-devrimci saldırı sadece işçi hareketine ya da devrim olasılığına karşı değil eşit yurttaşlık, sosyal haklar, hukukun üstünlüğü, kamuculuk ve laiklik gibi değerlere de yönelmekte; işçi, göçmen, kadın ve LGBTİ+ düşmanlığının, ırkçılık, ayrımcılık ve cinsiyetçiliğin sistemli biçimde üretilmesiyle güçlendirilmektedir. Bu anlamda, emekçilerin hem tarihsel kazanımlarına hem de kolektif bir mücadele içinde yan yana gelerek özneleşme kapasitesine yönelen ağır bir saldırı söz konusudur.

5. Kapitalizm, bu karşı-devrimci saldırısını sadece hükümet politikaları aracılığıyla uygulamamakta, aynı zamanda toplum içinde gerici, ırkçı, cinsiyetçi, ayrımcı ve otoriter ideolojileri hakim hale getirmeye çalışmaktadır. Giderek dünya çapında bir karşı-devrim partisi gibi hareket eden bu iktidarlar tüm emekçilere, gençlere, kadınlara, LGBTİ+'lara, ezilen halklara, kısacası dünyanın tüm mağdurlarına karşı açık düşmanlık üreten politikalar ve söylemlere başvurmaktadır. Düzenin merkez siyaset akımlarının işlevsizleşmesi ve halkın çıkarlarını temsil eden politikalar üretmemesi sonucunda faşizan/gerici akımlar ve iktidarlar güçlenmekte, acil sorunlarına çözüm arayan kitleleri yozlaşmış retoriklerle istismar ederek kendi sahalarına çekmektedir. Sonuç olarak ezilenlerin ortak mücadeleleriyle siyasal ve toplumsal hayattan kovulmuş ırkçı, faşist ve gerici fikir ve pratikler şimdi sermaye düzeni tarafından yeniden dolaşıma sokulmakta; bu fikirler aracılığıyla hem mevcut düzene yönelik hoşnutsuzluklar manipüle edilmekte hem de otorite

ter rejimlere meşruiyet kazandırılmaktadır. Yoksulluk, güvencesizlik ve yerinden edilme duyguları içindeki geniş toplumsal kesimler göçmen düşmanlığı, cinsiyetçilik ve milliyetçilik gibi söylemlerle karşı-devrimci saldırının taban gücü olmaya itilmektedir. Ancak sermayenin başlattığı bu karşı-devrimci saldırıya rağmen, kapitalizmin yaşadığı krizin aşılmış olduğunu söylemek mümkün değildir. Kapitalizm, elindeki tüm imkanları kullanmasına rağmen halkların kendi kazanımlarına sahip çıkma iradesini yok edememiş, ayrıca meşruiyet sağlamak için başvurduğu ideolojik söylemler ağır sömürü ve yoksullaştırma gibi somut ve çarpıcı sosyal deneyimler karşısında uzun süreli rıza sağlayamamıştır.

6. Kapitalizmin 2008 küresel kriziyle birlikte derinleşen yapısal bunalımı, yalnızca üretim süreçlerini değil toplumsal yaşamın yeniden üretimini de derinden etkilemektedir. Eğitimin, sağlığın, bakım hizmetlerinin ve sosyal yardım uygulamalarının piyasalaştırılmasıyla yeniden üretimin yükü bireylerin ve hanelerin sırtına, esas olarak da kadınların omuzlarına yıkılmıştır. Böylece kadınlar hem yoksullaşmış hem güvencesizleşmiş hem de ataerkil baskılarla birleşen çok yönlü bir tahakküm mekanizması karşısında savunmasızlaştırılmıştır. Ancak bu süreçte kadınlar yalnızca ilk mağdurlar olmamış, aynı zamanda en erken ve en radikal muhalefet gücü olarak öne çıkmış; Arjantin'den Polonya'ya, Türkiye'den Şili'ye, İrlanda'dan İtalya'ya uzanan yaygın bir direniş hattı örülmüştür. Kapitalizmin toplumsal yeniden üretim krizine karşı yükselen eşitlik, özgürlük ve sosyal adalet mücadeleleri, kadın hareketlerinin öncülüğünde günümüzde sınıf mücadelelerinin en dinamik bileşenlerinden biri haline gelmiştir.

7. İçinden geçtiğimiz açık saldırı uğrağında kapitalizm sadece emeği sömürmekle kalmayıp doğayı da alabildiğine yağmalamakta, yarattığı ekolojik yıkımla geleceğe dair refah, bolluk ve huzur içinde yaşama umudunu tarumar etmektedir. Kamusal hizmetlerin tasfiye edilmesiyle doğal ya da ekolojik yıkımın tetiklediği afetler felakete dönüşmekte, kendisini savunmasız ve yalnız hisseden kitlelerin korunma ihtiyacını istismar eden hareketler ise güçlenmekte ve böylece otoriter eğilimler meşruiyet kazanmaktadır. Dolayısıyla emeğin baskılanması ve doğanın talanı, karşı-devrimci yöntemlerle görünmez kılınmaya, bunların yarattığı rahatsızlık mevcut düzen için bir tehlike olmaktan çıkarılmaya çalışılmaktadır. Ancak tüm bunlara rağmen dünyada ve Türkiye'de insanların en temel barınma, güvenli gıda, temiz hava ve su ihtiyacını bile karşılayamaz hale gelen kapitalizme karşı halkların biriken öfkesi ve artan radikalleşme eğilimi içinden geçtiğimiz süreçte güçlü bir umut kaynağıdır. Bu umudun siyasallaştırılması ve örgütlü mücadele zemininde birleştirilip süreklileştirilmesi gerekmektedir.

8. Faşizan ve gerici iktidarların en önemli sonuçlarından biri, devlet aygıtının salt halka karşı baskı ve şiddet işlevlerine daralmasıdır. Zaten tarihsel olarak sınırlı, biçimsel ve eşitsizliklerle malul bir nitelik taşıyan burjuva-liberal devlet ve demokrasi modeli dahi, bu süreçte hızla gerilemektedir. Ancak bu gerileme, kapitalist devletin yerini başka bir devlet türünün aldığı, devletin sınıfsal niteliğini yitirdiği ya da sermayenin devlet üzerindeki belirleyiciliğini kaybettiği anlamına gelmemektedir. Tam tersine, kapitalist devletin kendisi, kriz koşullarında sermayenin yeniden üretimini güvence altına almak üzere derin bir biçimsel ve işlevsel dönüşüm geçirmektedir. Bu dönüşüm, klasik burjuva-liberal biçiminden otoriter, keyfi ve cezalandırıcı bir devlet biçimine doğru evrilmeyi ifade etmektedir. Devlet ile yurttaş arasındaki en temel ilişkiler -hak, temsil, kamusal

katılım- çözülmekte; yurttaşın siyasal özne olarak varlığı yerini sadakat, itaat ve kimlik temelli aidiyet ilişkilerine bırakmaktadır. Kamusal alanı, yani halkın ortak yararını temsil eden tüm kurumsal ve toplumsal mekanizmalar adım adım tasfiye edilmekte; devletin meşruiyet dayanakları ortadan kalkarken, zor aygıtı toplumsal yeniden üretimin asli aracı haline gelmektedir. Bu haliyle, devletin dönüşümü artık yalnızca siyasal bir biçim değişimi değil, sermaye egemenliğinin kriz koşullarında kendini yeniden tesis etme biçimidir. Dolayısıyla iktisadi, siyasal ve ideolojik mücadelenin günümüzdeki en yakıcı gündemlerinden biri, devletin bu dönüşümüne karşı emekçilerin kamusal, demokratik ve toplumsal alanları yeniden kurma mücadelesi haline gelmiştir.

9. Neoliberal dönemde sosyal devletin kurumsal mirası, kamu hizmetlerinin ve stratejik endüstrilerin özelleştirilmesi, kurum ve servet vergilerinin düşürülmesi, sendikal hakların ve iş güvencesinin sistematik biçimde tahribi yoluyla tasfiye edilmiştir. Bu süreç, ulusal ölçeklerde otoriter yönetim biçimleriyle desteklenerek istikrarlı bir biçimde sürdürülmüş, fakat aynı dönemde uluslararası düzeyde yürütülen neoliberal küreselleşme projesi giderek derin bir tıkanma sürecine girmiştir. COVID-19 pandemisinin yol açtığı tedarik zinciri krizleri, Rusya-Ukrayna savaşıyla belirginleşen enerji arzı sorunları, tahıl koridorunun işlevsizleşmesiyle büyüyen gıda güvenliği riski, İsrail'in Filistin'de yürüttüğü soykırım ve İran'ı hedef alan bölgesel baskılarla olduğu gibi Suriye'deki gerici rejimin Alevileri hedef alan ve soykırıma varan katliamlarla da yeniden su yüzüne çıkan çatışma iklimi, aynı zamanda süreklileşen göç krizleriyle birleşerek, piyasanın "kendi kendini düzenleyebileceği" yönündeki neoliberal dogmanın çöküşünü açığa çıkarmıştır. Bütün bu gelişmeler, devlet müdahalesinden azade bırakılmış uluslararası piyasaların, sermaye açısından bile ne denli kırılgan ve sürdürülemez bir düzen yarattığını gözler önüne sermektedir.

10. Aynı dönemde Çin, yalnızca Batı'nın üretim üssü olmakla kalmamış, özellikle yüksek teknoloji alanında büyük bir atılım yaparak küresel rekabette öne çıkmıştır. Bu yükseliş, tek kutuplu dünya düzeni fikrini zayıflatmış ve Batı'da neoliberal küreselleşmenin gidişatına dair ciddi soru işaretleri doğurmuştur. 2008 krizinden sonra uygulanan devlet destekli yatırımlar ve kamu harcamaları, Çin'in bu yeni rolüne karşılık vermekte yetersiz kalmıştır. Bu tablo karşısında, özellikle ABD'de ikinci Trump dönemiyle belirginleşen korumacı politika değişimi, Çin'in küresel ticaretteki ağırlığını sınırlandırmaya yönelik yeni bir yaklaşımı beraberinde getirmiştir. Bu dönüşüm, yalnızca yeni bir dış ticaret stratejisi değil, aynı zamanda küresel serbest ticaret sisteminin kırılganlığını da gözler önüne sermiştir. Bugün "küreselleşme" söyleminin yerini giderek "stratejik özerklik" ve "tedarik zinciri egemenliği" gibi kavramlar almaktadır. Malların, hizmetlerin ve insanların serbest dolaşımı yeniden sınırlar ve tarifelerle kısıtlanmakta; serbest piyasa ilkeleri ise ulusal güvenlik gerekçesiyle geri çekilmektedir. Bu korumacı ve güvenlikçi yaklaşım, yalnızca ekonomiyle sınırlı kalmayıp Batı'nın iç siyasetinde de ciddi kırılmalara neden olmuştur. Filistin yanlısı protestoların bastırılması ya da Türkiye'deki otoriterleşmeye sessiz kalınması gibi örneklerde görüldüğü üzere, Batı ülkeleri artık liberal dönemin asgari demokratik değerlerini geri plana atmaktadır. Örneğin, Türkiye'nin göç akışlarını kontrol eden küresel bir merkez olarak üstlendiği rol sayesinde, Batı, kendi ilan ettiği "temel değerleri" yeni güvenlikçi yaklaşımlar doğrultusunda kolayca görmezden gelebilmektedir.

11. ABD liderliğindeki emperyalist-kapitalist sistemin önceliği, ticaret yolları üzerinde tam denetim, Çin'in dizginlenmesi, gümrük duvarlarının gerektiğinde yükseltilmesi, dolarizasyonu tehdit eden girişimlerin önlenmesi, tüm bu hedeflere engel teşkil edebilecek siyaset ve devlet yapılarının tasfiyesi veya etkisizleştirilmesi olarak tanımlanabilir. Bu emperyalist politikaların, yeniden yoğunlaştığı bölge Ortadoğu'dur. ABD'nin ve AB'nin buradaki temel hedefi, Çin'in küresel meta zincirlerindeki gücünü kırarken, Asya, Avrupa ve Afrika'yı birbirine bağlayan ticaret yolları açısından kritik bölge olan Ortadoğu'nun kontrol altına alınmasıdır. Çin'in "Kuşak ve Yol" ticaret hatları projesine karşı, ABD'nin Hindistan-Ortadoğu-Avrupa ekonomik koridoru hamlesi doğrultusunda, ABD ve AB, bölgede tereddütsüz biçimde kendi yanında savaşacak aktörler istemekte ve bu amaçla devlet inşası da dahil çok boyutlu girişimlerde bulunmaktadır. Bu doğrultuda, İran'ın bölgedeki gücünün kırılması, İsrail'in güvenliğinin ve bölgesel hegemonyasının güçlendirilmesi, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin düzenleyici rollerinin artırılması, Türkiye'nin politik, askeri ve iktisadi mekanizmalarla yeniden ve tartışmasız biçimde bölgedeki ABD ittifakının bir parçası olması beklenmektedir.

12. İsrail'in öncülüğünde yürütülen bölgesel strateji, önce Gazze'de uygulanan soykırımla Hamas'ın etkisiz hale getirilmesini, ardından Lübnan'da Hizbullah'a yönelik operasyonlar ve bu süreçlerin yarattığı uygun ortamla Suriye'de Esad rejiminin HTŞ tarafından devrilmesini hedeflemiştir. Haziran 2025'te patlak veren İran-İsrail çatışması ise, İran'ın bölgedeki gücünü zayıflatmayı ve ülkede bir iktidar değişikliğini tetiklemeyi amaçlamıştır. Önümüzdeki dönemde Yemen'de Husilerin etkisizleştirilmesi ve Irak siyasetine yönelik müdahalelerin de bu İran karşıtı bölgesel güç mücadelesinin devamı olması beklenmektedir. Emperyalist merkezlerin bölgeyi yeniden dizayn etme girişimleri, askeri gücün doğrudan veya vekalet güçleri eliyle kullanılmasını zorunlu kılmakta, bu da bölge halklarını savaş, sefalet, soykırım ihtimaline mahkum etmektedir. İsrail'in Gazze'ye dönük soykırımcı saldırganlığını da krizin ve askeri çatışmaların bir norm haline geldiği bu uluslararası bağlam içerisinde düşünmek gereklidir. Gazze'deki soykırım uluslararası planda muazzam bir kutuplaşmaya yol açmaktadır ve geniş kitleleri radikalleştirerek barış mücadelesini anti-emperyalist bir içerikle siyasallaştırmakta güçlü bir katalizör işlevi görmektedir. Filistin bugün emperyalist sistemdeki bunalımın kritik düğüm noktalarından biri haline gelmiştir ve bu düğümün nasıl çözüleceği, uluslararası sistemin uzun erimli kaderini belirleyecektir.

13. Küresel düzenin derinleşen dengesizlikleri ve bölgesel çatışmaların şiddetlenmesi, militarizasyonu ve yayılmacı girişimleri teşvik eden bir zemin yaratmaktadır. Emperyalist düzenin bağımlı ülkelerinin bir bölümü, bu dengesizlik ortamını kendi alt-emperyal çıkarlarını tahkim etmenin bir fırsatı olarak değerlendirmektedir. 21. yüzyılın başlarından itibaren ABD'nin küresel kapitalist sistem içindeki hegemonik konumu belirgin biçimde gerilemiştir. Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından aceleyle ilan edilen "tek kutuplu dünya" ve "tarihin sonu" tezleri, Çin'in ekonomik yükselişi ve Rusya'nın yeniden küresel bir aktör olarak sahneye çıkışıyla hızla çökmüştür. Bu süreçte ABD, ekonomik ve ideolojik üstünlüğünü yitirdikçe, hegemonyasını askeri zora, bölgesel istikrarsızlıklara ve vekalet savaşlarına dayandırmaya yönelmiştir. Bu eğilim yalnızca ABD'ye özgü değildir; giderek sistemsel bir norm halini almaktadır. Günümüzde zor kullanımının ön plana çıktığı, yeni iktisadi ve ticari korumacı önlemlerin devreye sokulduğu, çok kutuplu bloklaş-

manın ivme kazandığı, askeri harcamaların küresel ölçekte rekor düzeylere ulaştığı bir dönem yaşanmaktadır. Sermaye birikimi giderek daha fazla askeri-sanayi kompleksine, güvenlik endüstrisine ve jeopolitik rekabetin ekonomik araçlarına bağlanmaktadır. Kapitalist-emperyalist dünya sistemi, bu koşullar altında yeni bir yeniden yapılanmanın eşiğine yaklaşmış durumdadır. Ancak bu yeniden yapılanma, istikrarlı bir küresel düzenin kurulmasına değil, krizin askeri yollarla yönetildiği, faşizan eğilimlerin uluslararası meşruiyet kazandığı bir “ara rejim” dönemine işaret etmektedir.

14. Türkiye, sermayenin karşı-devrimci saldırısının dünyada en yıkıcı ve saldırgan biçimlerde hayata geçirildiği ülkelerin başında gelmektedir. Uluslararası sistemdeki hegemonya boşlukları, Türkiye gibi devletlere “alt-emperyal” bir güç olma yönünde alan açmış; Saray Rejimi de Türkiye kapitalizminin yapısal krizlerine çareyi, Ortadoğu ve Afrika’ya yönelik askeri-ticari yayılmacılıkta aramıştır. Ekim 2024’te İsrail’in öncülüğünde başlayan ve bölgeyi yeniden şekillendiren savaş süreci, bu alt-emperyal hevesleri daha da kamçılammış ve ülkeyi geri dönülmesi güç bir çatışma bataklığının eşiğine getirmiştir. Alt-emperyalist yönelimlerin kamçıladiğı yayılma siyaseti, toplum içindeki mezhep, etnik ve siyasi gerilimleri bilinçli olarak körüklemekte; şovenizm ve düşmanlık söylemleri barış içinde bir arada yaşama iradesini zayıflatmaktadır. Bölgedeki istikrarsızlığın tetiklediği göç dalgaları ise, içeride ırkçı ve göçmen karşıtı söylemlerin yükselmesine zemin hazırlayarak insani krizleri daha da derinleştirmektedir. Tüm bunların üzerine, “dış tehdit” gerekçesiyle içerideki otoriterleşme ve baskı rejimi meşrulaştırılmakta; ifade özgürlüğü, muhalefet etme hakkı ve sendikal haklar daha fazla baskı altına alınmaktadır. Bu nedenle, Saray Rejimi’nin, hayata geçirilip geçirilemeyeceği belirsiz olan bu alt-emperyal heveslerinin peşinde ülkemizi sürüklediği maceracı politikalara karşı çıkmak, yalnızca bir dış politika tercihi değil, emekçi sınıfların geçiminden, demokratik haklarından ve nihayetinde barış içinde yaşama hakkından yana tavır almanın gereğidir.

15. Söz konusu dış politikanın yurt içinde ve dışında baskın hale getirilmeye çalışılan ideolojik dayanağı, yeniden biçimlendirilen Osmanlıcı ve İslamcı-milliyetçi bir milli kimlik inşasıdır. Medya, eğitim ve Diyanet gibi temel ideolojik araçlar kullanılarak, laiklik ve ilericilik karşıtı, yoğun İslami motifler taşıyan bir milliyetçilik pompalanmaktadır. Türkiye sermayesinin kâr odaklı yayılmacı ve saldırgan dış politikasına, Osmanlı’nın geçmişinden alınan, ekseriyetle gerçek dışı referanslarla meşruiyet kazandırma hedefi güdülmektedir. Bu ideolojik strateji, bir yandan dünya çapındaki karşı-devrimci dalganın hedef aldığı yurttaşlık kavramını aşındırarak gerici tahakkümü güçlendirmekte; diğer yandan ise emekçilerin derin bir sömürü ve bölüşüm kriziyle mücadele ettiği koşullarda elde edilemeyen rızayı ve toplumsal onayı yaratmayı hedeflemektedir.

• İKİNCİ BÖLÜM •

16. Türkiye, dünya çapındaki karşı-devrimci süreci hem küresel özellikleriyle hem de kendine özgü yanlarıyla yaşamaktadır. 12 Eylül askeri darbesiyle başlayan, 2002 sonrasında Saray Rejimi eliyle sürdürülen bu saldırı süreci bugün rejimin köklü biçimde dönüşümünü ifade eden bir eşiğe gelmiştir. Dünyada olduğu gibi Türkiye’de de bu saldırı bir yandan emeğin vahşice sömürsünü ve yoksullaştırılmasını içerirken aynı zamanda, emekçilerin tarihsel mücadeleleriyle kazanılmış demokrasi, adalet, yurttaşlık gibi zemine, eşit yurttaşlar toplumu fikrine, emekçilerin tüm kurumsal ve hukuksal kazanımlarına yönelmiştir. Türkiye’de çeyrek yüzyıldır iktidarda olan partinin İslamcı-milliyetçi politik-ideolojik çizgisi nedeniyle, dünya çapındaki karşı-devrimci saldırı Türkiye özgül bağlamında 100 yıllık Cumhuriyet tarihi içindeki ilerici kazanımlara, cumhuriyet fikri ve ideallerine açılan bir savaş biçimini de almaktadır.

17. İçinden geçtiğimiz günler karşı-devrimci saldırının en ciddi eşiklerinden birini oluşturmaktadır. Saray Rejimi’nin önce 2013’teki Gezi Direnişi’ne karşı topyekûn bir saldırıya girişmesi, ardından 2015’te seçimi kaybetmesi üzerine iktidarı elde tutmak için ülkeyi bir iç savaşa ve fiili OHAL rejimine sürüklemesi, 2016’daki darbe girişimi sonrasında ilan edilen OHAL ile sadece Gülciler gibi geçmiş ortaklarını değil kendisine her daim direnen solcu ve muhalif kesimleri kökten tasfiyeye yönelmesi karşı-devrimci saldırının neofaşist özellikleri güçlü yeni bir rejim ve devlet inşasına yöneldiği dönemin ana uğraklarını oluşturur. Nihayet, Saray Rejimi’nin 19 Mart 2025 sürecinde başlattığı ve ana muhalefetin belediyeleri ile cumhurbaşkanı adayına yönelen hukuksuz operasyonlar bu karşı-devrimci saldırıların son büyük uğrağı olarak görülmeli ve yalnızca önümüzdeki seçime dair bir rekabet savaşına indirgenmemelidir. Türkiye hile ve zor yoluyla inşa edilen rejimin kalıcılaştırılmasına doğru ilerlemektedir ve bu nedenle içinde bulunduğumuz eşik hali son derece kritiktir. Bu eşiği başarılı biçimde aşması halinde, Saray Rejimi hem daha da kökleşmiş olacak hem de Türkiye’de siyasetin ve toplumsal mücadelenin alanını güçlü biçimde kapatacaktır. Bu, emekçilerin hakları ve çıkarları için mücadelelerini, sömürüye ve baskıya karşı direnişlerini ağır bir kayba uğratacağı gibi Cumhuriyet’in varlığı ve cumhuriyet fikrinin topraklarımızdaki meşruiyeti açısından ciddi bir tahribat yaratacaktır.

18. Bu karşı-devrimci saldırının Türkiye bağlamındaki en önemli zayıflığı, yeni rejim inşası için ileri sürülen siyasal ve ideolojik söylemlerin ülkede yaşanan şiddetli sömürü ve bölüşüm şoku karşısında istenilen düzeyde etkili olamamasıdır. Ayrıca, ülkemizde çok geniş toplum kesimlerinin eşit yurttaşlık, sosyal adalet, kamuculuk ve laiklik gibi değerlere olan bağlılığı karşı-devrimci saldırılara rağmen güçlü biçimde sürmektedir. Bu direncin yakın tarihimizdeki en güçlü iki örneği 2013 Gezi Direnişi ve 19 Mart 2025 Hareketi’dir. Her iki uğrakta da milyonlarca yurttaşımız en temel haklarına olduğu kadar ülkemizin ilerici değerlerine, kamusal kazanımlarına, eşitlik ve özgürlük ideallerine, eşit yurttaşlık ve birlikte yaşama iradesine sahip çıktığını göstermiştir. Bu örnekler, milyonlarca emekçinin baskı ve zorbalıkla ülkeyi dönüştürme iradesinden vazgeçmeye zorlandığı bir dönemde, eşit, özgür, adil, emeğin ve insan haysiyetinin dokunulmaz olduğu bir ortak yurt özleminin ve mücadelesinin sönmediğini, aksine toplumda çok güçlü bir

şekilde var olduğunu ortaya koymuştur. Bugün “Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm” iddiasının üzerine yerleşeceği en önemli zeminlerden biri de burasıdır.

19. Karşı-devrimci saldırının neofaşizan özellikleriyle güçlü yeni bir rejim ve devlet inşasına soyunduğu son süreçte Türkiye’de devlet aygıtı tümüyle kişiselleştirilmiş ve parsellenmiştir. Yürütme ve yargı Saray’ın emri altına alınmış, yasama giderek işlevsizleştirilmiş, topluma ve devlete dair kararlar iktidarın yüksek katlarındaki bir avuç insanın keyfine bırakılmıştır. Aynı zamanda devlet ve onun kamusal gücünün organları çeşitli tarikatlar, mafya yapılanmaları, ihale şebekeleri ve bürokratik-siyasi güç ağları arasında parsellenmiştir. Kapitalist devletin dönüşümü ile paralellikler içeren bu süreçle birlikte, Türkiye’de şiddetli bir devlet ve kamusal krizi yaşanmaktadır. Böylesi bir devlet düzeninde herhangi bir kuralın ya da yasanın uygulanmasının imkansızlaşması, devletin toplum karşısında tümüyle öngörülemez hale gelmesi bu krizin bir ayağıdır. Devlet krizinin diğer ayağı ise devletin topluma sunmakla yükümlü bulunduğu kamusal hizmetlerin, kadın cinayetlerinden orman yangınlarına kadar her başlıkta yurttaşlara koruyucu bir çerçeve sunacak kurum ve politikaların, devlet ile yurttaş arasındaki hukukla bağitlanmış geleneksel ilişkinin yok edilmesidir. Devletin, kamuyla, halkla ilişkisi iyice kopmuş ve küçük bir çıkar zümresinin çıkarlarının çıplak ve doğrudan savunucusu haline gelmiştir.

20. Neoliberalizmin emek rejimi açısından temel yönelimleri olan kuralsızlaştırma, esnekleştirme ve güvencesizleştirme politikalarına ek olarak Saray Rejimi’nin otoriter karakteri çalışma yaşamında kendisini sendikal örgütlenmenin önüne çıkarılan yasal ve fiili engeller, toplu pazarlık koşullarının zorlaştırılması, grev yasakları ve kitlesel işten çıkarmalar ile göstermektedir. Bununla birlikte dijitalleşme ve iletişim teknolojilerindeki gelişmelerin emeğin denetiminde daha yoğun şekilde kullanılmak istenmesi, uzaktan çalışma ile mekân ve zaman bakımından emek sürecinde olumsuz anlamda kimi radikal değişikliklerin yaşanması, olağanüstü durumlara hazırlık adı altında hapishane düzenini hatırlatan kapalı devre çalışma sistemlerinin tartışılması, işçi sınıfı açısından tarihsel bir kazanım olan hafta tatilinin hedefe konulması, sosyal harcamaların azaltılması gibi gelişmeler işçi sınıfının aleyhine kapsamlı müdahalelerin yolda olduğunun işaretleridir.

21. Emekçi sınıflar açısından bir diğer kritik başlık borçlandırmadır. Borçlandırma, emeğin denetimini derinleştirmek amacıyla sermaye tarafından iktisadi bir mekanizma olarak da kullanılmakta ve bir ideolojik ehlileştirme işlevi de görerek işçi sınıfının yalnızca bugününü değil yarınını da ipotek altına almayı hedeflemektedir. Yüksek enflasyon karşısında ücretlerin reel olarak gerilemesi, kamusal hizmetlerin kapsamının daraltılması, barınma, beslenme gibi temel ihtiyaçların karşılanmasının giderek zorlaşması ve aşırı finansallaştırma sonucunda toplumun borçluluk düzeyi rekor seviyelere erişmiştir. Bireysel borçlanmanın artması emekçi sınıflar tarafından üretilen değer önemli kısmının faiz geliri olarak bankalar aracılığıyla patronların cebine akmasına neden olmaktadır. Doğrudan servet transferi işlevinin yanında borçlandırma, emeğin denetimini derinleştirmek amacıyla sermaye tarafından iktisadi bir mekanizma olarak da kullanılmakta ve isyan potansiyeli açısından bir tür ideolojik ehlileştirme işlevi görerek işçi sınıfının yalnızca bugününü değil yarınını da ipotek altına almayı hedeflemektedir. Aynı zamanda sosyal ilişkileri zedeleyici ve toplumsal bunalımı derinleştirici etkileri nedeniyle borçlandırma giderek önemli bir toplumsal sorun haline gelmektedir.

22. Türkiye işçi sınıfının mücadele kapasitesi yüksek olmasına rağmen mücadele pratiği gözle görülür bir gerileme içindedir. Söz konusu gerileme esas itibarıyla işçi sınıfına karşı sistematik ve çok yönlü saldırının giderek şiddetlenmesinden kaynaklanmaktadır. Bir diğer önemli gerekçe ise Türkiye işçi sınıfının değişen kompozisyonunu ve eğilimlerini tüm yönleriyle kavrayabilecek ve buradan hareketle sürece işçi sınıfı lehine müdahalelerde bulunabilecek güçlü örgütsel odakların yaratılamamış olmasıdır. Saray Rejimi tarafından yürütülen saldırgan politikaların bugün geldiği noktada ise Türkiye işçi sınıfının sahip olduğu sınırlı haklar ve tutabildiği mevziler topyekûn tasfiye edilme riskiyle karşı karşıyadır. Bu tabloda işçi sınıfının kentli kesimleri gösterdiği politik duyarlılık ile sosyalizm fikrinin buluşabileceği öncelikli topluluk olmayı sürdürmektedir. Son olarak 19 Mart sürecinde görüldüğü üzere bu duyarlılık karşı-devrimci saldırılar karşısında hızla kitlesel bir mobilizasyona da dönüşebilmektedir. Bununla birlikte işçi sınıfının geleneksel kesimlerine kıyasla mücadele birikiminin ve araçlarının yetersizliği, işyeri veya sektör temelli örgütlenme deneyiminin kısıtlılığı, sosyalizmin bu kesimler nezdindeki ideolojik hegemonyasının zayıflığı gibi nedenler Saray Rejimi karşısındaki muhalefetin en dinamik kesimi olan kentli emekçilerin potansiyelinin açığa çıkmasını zorlaştırmaktadır. Kentli emekçilerin mevcut politizasyonunu ve mobilizasyonunu daha ileriye taşıyacak, mücadele sürekliliğini güvence altına alacak siyasal ve örgütsel zemine ihtiyaç duyulmaktadır.

23. Geleceksizlik, güvencesizlik, işsizlik ve ucuz işçilik kısıcısındaki gençler, Saray Rejimi'nin bilinçli politikaları sonucunda kamusal hizmetlerden ve olanaklardan hiç olmadığı kadar mahrum bırakılmıştır. Eğitim, barınma, beslenme, ulaşım gibi en temel ihtiyaçların piyasalaştırmaya kurban edilmesiyle gençlerin bu haklara erişimi her geçen gün daha da zorlaştırılmıştır. AKP iktidarı, 23 yılın sonunda gençlerin geçinemediği, KYK borçları altında ezildiği, kitap okuyamadığı, kültür-sanat etkinliklerine gidemediği, müzik, resim, dans gibi sanat dallarına yönelemediği, spor yapamadığı, kendini gerçekleştiremediği, geleceğe umutla değil kaygıyla baktığı bir ülke yaratmıştır. Ancak bu karanlık tablo karşısında gençlerin öfkesi büyümekte ve örgütlü itirazlara dönüşmektedir. 19 Mart sürecinde gençler, yalnızca kendi geleceklerinin değil, tüm toplumun özgürlük ve adalet mücadelesinin öncü güçlerinden olduklarını göstermiştir. Sermaye sınıfının ucuz işgücü ya da göçmen emekçi olmak dışında hiçbir hayal ve hayat sunmadığı milyonlarca genç son dönemde insanca bir yaşam talebiyle harekete geçmiştir. Sosyalizm düşüncesi ve mücadelesi bu ağır proleterleşme ve geleceksizleşme kısıcısında hakkını arayan, sözünü duyurmak için sesini yükselten ve 19 Mart'ta olduğu gibi toplumsal muhalefete öncülük eden milyonlarca genç için gerçek bir adres olma potansiyeline sahiptir.

24. Saray Rejimi'nin özellikle son on yılı, kadınlar ve LGBTİ+'lara yönelik sistematik bir saldırı dönemi olarak tarihe geçmiştir. Müftü nikahının yasalaştırılması, 4+4+4 sistemiyle kız çocuklarının eğitimden koparılması, gündelik yaşamın dinselleştirilmesi, çocuk yaşta evliliklerin meşrulaştırılması, giyimden kamusal yaşama kadar kadınlara yönelik kısıtlamalar, kürtaj hakkının fiilen ortadan kaldırılması, "kutsal aile" ve annelik propagandasının resmi ideoloji haline getirilmesi, İstanbul Sözleşmesi'nden bir gecede çıkılması, 6284 sayılı kadını şiddetten koruyan yasanın ve nafaka hakkının hedef alınması, Medeni Kanun'a dönük saldırılar, boşanmanın zorlaştırılması, arabuluculuk ve manevi

danışmanlık mekanizmaları, LGBTİ+'lara yönelik sistematik ayrımcılık ve yaşam haklarına dönük tehditler, rejimin kadın ve LGBTİ+ düşmanlığını, ataerkil karakterini açıkça gözler önüne sermektedir.

25. Artan yoksullukla doğrudan ilişkili olacak şekilde toplumsal yeniden üretim ve bakım politikalarında yaşanan tıkanmalar nedeniyle Saray Rejimi, kendi yarattığı çarpık düzenin sonuçlarını gizlemek adına "Aile Yılı" isimli bir program açıklamıştır. Önümüzdeki on yılı kapsayacak şekilde planladığını anlaşılan program esas olarak Saray Rejimi'nin LGBTİ+'lara karşı yürütmeyi hedeflediği sistematik ayrımcılık kampanyasının kılıfı niteliğindedir. LGBTİ+ yurttaşları aile yapısının antitezi olarak ilan etme amacı güden bu program varoluşu suç haline getirecek yasa tasarıları, kamusal alandan sürgünü hedefleyen fiili uygulamaları ve doğrudan bakanlıklar eliyle nefret suçlarını tetikleyecek kimi girişimleri içermektedir. TİP, eşit yurttaşlık ilkesiyle tüm emekçi LGBTİ+'ların diğer yurttaşlar gibi yasalar önünde eşit görüldüğü ve statü kazandığı bir ufuk ileri sürer; parti ayrımcılığa karşı kanuni güvenceleri ve en önemlisi diğer her yurttaşın hakkı olan eşit eğitim, sağlık, barınma, aile kurma gibi hayatın en temel alanlarında ilerici politikaları savunacaktır.

26. AKP iktidarı hayalini kurduğu kültürel hegemonyayı kuramamış ancak sahip olduğu devlet olanaklarıyla gerici tahakküm alanını genişletmiş, iktidarın nimetlerinden beslenen ve iktidara kulluk eden "makbul sanatçısını" yaratmış, sansür, baskı ve yasakları olağanlaştırmış, mesnetsiz itham ve iddialara dayalı gözaltı ve tutuklamalarla sanatçılar ve kültür alanı emekçileri üzerinden topluma göz dağı vermiş, kültür ve sanat alanını kendisi için vazgeçilmez bir savaş alanı olarak gördüğünü açıkça ortaya koymuştur. Türkiye İşçi Partisi, sanatın toplumsal yaşamın doğal bir parçası olduğu özgür ve yaşanabilir dünyayı kurmak üzere, bugün yoğun saldırı altında dilsizleştirilmeye çalışılan tüm alan emekçileriyle kol kola yürümeli, Türkiye'nin ilerici kültür ve sanat birikimini güçlendirecek zemin ve yolları ivedilikle yaratmalı, ivmesi her gün artan baskılarda somutlanan 12 Eylül uzantısı piyasacı, sansürcü, biatçı kuşatmayı ne pahasına olursa olsun kırarak somut adımlar atmalıdır. Emekçilerinin ekmeğine, geleceğine göz diken, esnek çalışma hilesiyle toplum nezdinde sempatikleştirilmeye çalışılan sömürü düzeneğinden kültür alanı emekçilerinin yaşam hakkına kast eden derin güvencesizliğe, halkın sanat üretimine erişimini hayale çeviren derin yoksulluktan yoz içeriklerin halka sanat adıyla dayatılmasına, sanat üretiminin toplumsallaşmasının önündeki engellerden kültür alanını emekçiye kapatan mekanizmaların her birine dair topyekûn mücadele temel önceliklerimiz arasında olmalıdır. Partimizin bu alana ilgisini ve duyarlılığını artırmak kadar, kültür ve sanat insanlarına ulaşmanın da yaratıcı yollarını bulmak, birleşik bir mücadeleyi hem örgütlemek hem de temsil etmek önemli bir görevdir.

27. Türkiye'de emekçilere yönelik saldırıların en şiddetli ve en sinsi biçimde yürütülen ayağı emekli yurttaşlarımızın haklarının gasp edilmesi, emeklilerin yoğun ve artan bir hızla yoksullaştırılması ve kamusal yaşamdan olduğu kadar kamusal hizmetlerden de sistematik olarak uzaklaştırılmasıdır. Maaş bağlama oranlarının düşürülmesi, ikramiye ve intibak hakkının gasp edilmesi, barınma ve sağlık hizmetlerine erişimin imkânsızlaşması milyonlarca emekliyi geleceksizlik ve güvencesizlik kısılcına itmiştir. Geçinememe, borçluluk, beslenme ve ulaşım gibi en temel hakların gasp edilmesi emeklilerin yaşamını

dayanılmaz hale getirmektedir. Din, dil, ırk, meslek ayrımı gözetmeksizin toplumun tüm alt gruplarını kesen emekliler bugün yalnızca maaş artışları için değil, aynı zamanda onurlu bir yaşam hakkı için mücadele etmekte ve örgütlenmektedir. Sendikalar, dernekler ve platformlar aracılığıyla verilen bu mücadele, işçiler, gençler ve kadınlarla birleştiğinde, Saray Rejimi'ne karşı örülen birleşik mücadelenin önemli bir cephesi haline gelecektir. Bu bakış açısıyla, emekli yurttaşlarımızın yürüttüğü mücadelenin örgütlenmesi, güçlenmesi ve giderek sosyalizm mücadelesinin aktif bir bileşeni haline getirilmesi görevi sosyalistlerin önünde durmaktadır.

28. Tarih boyunca iktidarın sistemli şiddetine uğrayan, ayrımcılık, katliam ve asimilasyon politikalarıyla yok edilmeye çalışılan Alevi toplumu, baskı ve şiddete karşı direnişini sürdürmektedir. Eğitimden inanç özgürlüğüne kadar geniş bir alana yayılan bu mücadelenin eşit yurttaşlık ilkesi ve çerçevesi içerisinde büyütülmesi son derece önemlidir. Ülkemizde yaşayan tüm yurttaşlarımız için olduğu gibi, Alevi yurttaşlarımızın haklarının kazanılması ve yasal güvence ile korunması, baskı ve şiddete karşı dayanışma ve ortak mücadele zeminlerinin güçlendirilmesi, Alevi toplumunun eşitlik ve özgürlük mücadelesinin, yani sosyalizm hedefinin aktif bir bileşeni olarak görülmesi gerekir.

29. 2011 yılında başlayan Suriye Savaşı ve Avrupa Birliğiyle yapılan geri kabul anlaşması neticesinde, Türkiye adeta dünyanın göçmen barınma merkezine dönüşmüştür. Saray rejiminin gördüğü emperyal-kapitalist rüyalar, ülkeyi, deniz sınırlarında can pazarı kurulan; içeride de sermayenin sömürsüne açık, büyük ölçüde kayıt dışı, güvencesiz ve neredeyse kölelik koşullarında çalışan göçmen işçiler toplamı haline getirmiştir. Türkiye, dünyanın dört bir yanından göç almaktadır. Ancak bu yeni göçmen halklar, çoğu zaman birçok haktan mahrum kalarak, eğitim, sağlık ve barınma gibi çok temel haklara yalnızca geçici ve güvencesiz biçimde erişebilmektedir. Diğer taraftan hem ülkede hem dünyada yükselen neofaşizm, kendisine ilk hedef olarak göçmenleri seçmekte; bunun neticesinde ırkçı saldırılara ve linç kampanyalarına kapı aralanmaktadır. Bu tablo, göçmen kadınlar açısından daha da vahimleşmekte; çoklu bir ayrımcılık, cinsiyet eşitsizliği ve patriyarkal düzen baskısı altında ezilmektedirler. Bu sömürü ve ölüm düzenine karşı, uyruğuna, rengine, diline, inancına bakmadan, işçi sınıfının birlik ve mücadele hattının yaratılması, ırkçı ve faşist saldırılara karşı sınıf dayanışmasının yükseltilmesi önemli bir görevdir.

30. Partimizin mücadelesi, ülke sınırlarından ibaret olmayan, enternasyonal bir perspektife sahiptir; yalnızca ülke içindeki değil, dünya genelindeki emek ve özgürlük mücadelelerinin de parçası olmayı hedeflemektedir. Kapitalizmin küresel yapısı, işçi sınıfının ve ezilen halkların uluslararası dayanışmasını zorunlu kılmaktadır. Dünyanın dört bir tarafında yaşayan Türkiyeli göçmenler bu mücadelenin ayrılmaz bir bileşenidir. Yurt dışı örgütümüz, ülkemizdeki mücadeleye destek olmakla birlikte bulunduğu ülkelerdeki mücadele deneyimlerinin ülkemize taşınması ve ortak bir mücadele ufkunun inşasında köprü işlevi görmektedir. Bu köprü görevi devrimci enternasyonalizmi somutlamak açısından stratejik bir öneme sahiptir.

31. Ülkemizde Kürt Sorununun çözümü yönünde atılan adımların her biri tarihsel önemdedir. Kürt Özgürlük Hareketi'nin silah bırakma kararı ile somutlanan son süreçte gündeme gelen barış imkânı ise topraklarımız açısından derin bir özlem ve büyük bir şanstır. Türkiye'de on yıllardır, Türk ve Kürt halkları başta olmak üzere tüm halkların kardeşliğini, eşit yurttaşlık hakkını, Kürt halkının haklı taleplerini ve barış özlemini savunmaktan asla vazgeçmemiş olan sosyalist hareket, silahların susmasının, çatışma ortamının geride bırakılmasının ve bir barışın gündeme gelmesinin her zaman destekleyicisi olacaktır. Zira Partimiz, Türkiye coğrafyasında yaşayan tüm etnik kökenlerin, inanç topluluklarının ve kültürel kimliklerin eşit yurttaşlık temelinde özgürce var olmasını ve ortak mücadelede yer almasını savunur. Ülkemizde barışı tesis etmeye yönelik süreç, kamuoyuna karşı şeffaf, halkın ve toplumsal muhalefetin katkılarına açık bir biçimde TBMM zemininde sürdürülmeli ve hukuksal güvence altına alınmalıdır. İktidarın Kürt halkına karşı sergilediği siyasi ve fiziki şiddetin örnekleri olan kayyumlara, Kürt halkının temsilcileri olan seçilmişlerin ve siyasi tutsakların tutukluluk hallerine, toplumun tümüne yönelik hukuksuz baskı, şiddet ve cezalandırma politikalarına derhal son verilmeli; başta Barış Akademisyenleri olmak üzere Saray Rejimi'nin zorbalığına maruz bırakılmış tüm kesimlerin hakları iade edilmelidir. Barışa giden süreçte güven tesis edilebilmesi, barış ihtimalinin gerçeklik kazanabilmesi ve kalıcı hale gelebilmesi için kapsamlı ve sahici, hukuksal ve siyasal dayanaklarıyla da güvence altına alınmış bir demokratikleşmenin şart olduğu ise açıktır. Bununla birlikte Türkiye'de barışın ve demokrasinin tesisinin, başta bölge politikaları olmak üzere tüm dış politikamızın barış siyaseti ekseninde yürütülmesiyle mümkün olduğu da bir başka gerçektir. Türkiye içinde Kürt meselesinin eşit yurttaşlık ve demokratik haklar çerçevesinde çözümü, aynı zamanda sınırlarımızın ötesinde başka ülke sınırları içinde yaşayan Kürtlerle, onların siyasi iradeleriyle de dostane ve barışçıl ilişkileri gerektirmektedir. Bu çerçevede dış politikada ve sınırlarımız dışında askeri ve yayılmacı bir çizginin değil, barışçıl, diplomatik ve siyasi bir çizginin benimsenmesi, yalnız ülkemizde değil bölgemizde de silahların susması, emperyalist güçlerin ve işbirlikçilerinin planlarının boşa düşmesi, olmazsa olmazdır.

32. Türkiye'de hem sömürü ve yoksullaşma girdabında hem de baskı ve hakaret altında yaşamak zorunda bırakılmanın doğurduğu öfkenin, siyasal talepler biçiminde dile getirilmiş bir toplumsal mücadeleye evrilmesi en acil ihtiyaçlardandır. Bugün Türkiye'de, rejimin aşırı baskıcı niteliği ve sermaye sınıfının birikim politikası tercihleri sonucunda başka koşullarda normal bulunabilecek en temel siyasal ve toplumsal talepler bile hızla radikalleşmekte ve sosyalizm hedefiyle bütünleşme imkanları sunmaktadır. Düzen muhalefeti ise, doğası gereği bu tablo karşısında alternatif üretmekten ve halka güven vermekten uzak bir tutum içerisinde. Türkiye'de temel taleplerin, gündelik özelemlerin, insani varoluşun vazgeçilmez ihtiyaçlarından olan haysiyet, adalet, güven gibi duyguların bu biçimde radikalleşmesine sosyalizm düşüncesi ile yanıt vermek şimdi her zamankinden daha mümkün ve gereklidir. En temel haklarından bile mahrum edilmeye çalışılan, emeğine ve haysiyetine dönük bir saldırı ile kuşatılmış bulunan Türkiye emekçileri, bir yandan düzen siyasetinin gerçekçi bir alternatif üretmekte zorlanması bir yandan da sosyalizm düşüncesinin gerçek bir seçenek haline gelememiş olması nedeniyle kendi temsilcisini ve sözcüsünü bulamamış durumdadır. Kapitalizmin vahşi sömürüsü altında köle gibi çalışmaya, Saray Rejimi'nin gerici ve faşizan idaresi altında parya gibi yaşamaya mahkum bırakılan emekçiler ağır bir yalnızlık ve çaresizlik hissiyle de mücadele etmek zorunda kalmaktadır. Bu koşullar altında geniş kesimler siyasete

dair umudunu ve beklentisini koruyamamakta, kendilerinin talep ve beklentilerinin yok sayılarak temsil edilmediğini hissetmektedirler. Günümüz koşullarında kendisinin temsil edilmediğini düşünen geniş kesimlerin temsilciliğini üstlenmek ve onları toplumsal mücadele alanının aktif özneleri olarak seferber etmek ihmal edilemeyecek bir görevdir.

33. Türkiye’de Saray Rejimi, emeğin aşırı sömürüsüne ve bölüşüm politikaları yoluyla emekçilerin yoksullaştırılmasına devam etmek durumundadır. Bu politikaların sonucunda ülke tarihinde ilk defa bir emekçi kuşağı kendisinden önceki kuşaktan daha yoksul hale gelmiştir. Bu politikalar hem Türkiye kapitalizminin küresel piyasalardaki rekabet gücünün zayıflığından kaynaklanan bir zorunluluktur hem de Türkiye sermaye sınıfının birikim sorununa yönelik bir çözümdür. Rejimin bu niteliği sınıfsal çatışmanın objektif temelini oluşturduğu gibi sınıf mücadelesinin biriktirdiği enerjinin giderek büyümek zorunda olduğunu da gösterir. Saray Rejimi emekçiler üzerinde uyguladığı sömürü ve yoksullaştırmaya dayalı bu politikaları şiddetin giderek arttığı bir toplumsal denetim ile tamamlamaktadır. Ülkenin, iktidar çevresinde kümelenmiş ve onun imkanlarıyla beslenen bir grup ayrıcalıklı azınlık tarafından sömürülmesine ek olarak Türkiye halkı baskı, şiddet, yasak, gasp, hakaret ve tehdit ile yaşamak zorunda bırakılmaktadır. Bu durum, sınıfsal çatışmanın güçlü bir politik ve etik içerik kazanmasını getirmektedir. Dolayısıyla, Türkiye’de sınıf mücadelesinin biriken enerjisi güçlü bir sınıfsal ve etik-politik karakter de kazanmaktadır.

34. Bu görevlerin en somut karşılığı giderek derinleşen karşı-devrimci saldırının mağduru konumunda bulunan emekçileri, halk kesimlerini, ilerici güçleri bir araya getirecek cephesel tarzda mücadele kulvarlarının yaratılmasıdır. Bu kesimleri buluşturacak bir siyasal söylemin yaratılması ve bu kesimlerin özneleşeceği örgütsel biçimlerin inşası söz konusu görevi yerine getirmenin dolaysız yoludur. Cephesel mücadele tarzının esası örgütsel biçim değil siyasal mantıktır. Her türlü şablondan ve ezberden uzak durularak, karşı-devrimci saldırıya direnip onu yenecek mücadelenin siyasal ve örgütsel zeminlerinin yaratılması ve böylece halkın bir siyasal ve toplumsal özne olarak etkinliğinin artırılması gerekmektedir. Kamucu ve halkçı bir ekonomi; tüm emekçiler için sosyal adalet ve eşitlik; tüm yurttaşlar için tam ve gerçek bir demokrasi; ülkemizde, bölgemizde ve dünyada barışın tesisini hedefleyen bağımsız bir dış politika böylesi bir çalışma için temel ve öncelikli başlıkları oluşturmaktadır. Türkiye İşçi Partisi’nin bir süredir gündeme getirdiği “Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm” vurgusu bu tahlilin bir sonucudur.

• ÜÇÜNCÜ BÖLÜM •

35. Türkiye İşçi Partisi'nin temel hedefi, emekçilerin iktidarını kurmak ve sosyalizmi bu topraklarda inşa etmektir. Bu hedef doğrultusundaki iktidar stratejisi, birkaç temel eksene dayanır: Sosyalist siyasetin toplum içinde güçlü ve etkili bir kitle hareketine dönüşmesi; halkın ekonomik, toplumsal ve siyasal alanlarda örgütlenme düzeyinin yükseltilmesi; sermaye düzeninin egemenliğini geriletecek yöntemlerin geliştirilmesi ve parti-nin yetkinleşerek gerçek bir iktidar alternatifi haline gelmesi. TİP, kuruluşundan bu yana halkın düzen partileri tarafından karşılanmayan talepleri ile sosyalizm hedefi arasında güçlü bir bağ kurmayı esas almış, sosyalizmi toplumdaki kopuk bir akım olmaktan çıkarak geniş kitlelerin umut bağladığı bir muhalefet odağı haline getirmeyi hedeflemiştir. Daha geniş bir bakış açısından ise Türkiye'yi kapitalizmin yarattığı yıkımdan kurtaracak devrimci bir atılımın öncüsü olmak TİP'in tarihsel sorumluluğu ve iddiasıdır. Bu iddiaya uygun olarak TİP, Türkiye'de yerleşik siyasal güç dengelerini ve donmuş ideolojik koordinatları kırarak, birleşik bir emek hareketinin ve sosyalizm mücadelesinin yolunu açan güçlü bir siyasal özne haline gelmeyi hedeflemektedir. TİP, gelecek dönemde bu ana stratejik doğrultusuna uygun hedefleri benimseyecek ve buna yönelik araçları yaratmaya çalışacaktır.

36. TİP'in içine girdiğimiz dönemdeki başlıca görevi dünya çapındaki karşı-devrimci sürecin Türkiye özelindeki yürütücüsü olan Saray Rejimi ile kararlı bir mücadelenin hem yaratıcısı hem öncüsü olmaktır. Sınıf mücadelesinin siyasal temsilciliğini üstlenmek ve sosyalizm düşüncesini somut anlamda güçlendirip kitleleseltirmek bu görevin bir başka ifadesidir. Saray Rejimi eliyle yürütülen karşı-devrimci süreçle mücadelenin merkezine yerleşecek siyasal söyleme ve örgütsel güce sahip olması gereken TİP, bu saldırının tam karşısında konumlanmak için halkın ideolojik ve sınıfsal öncülüğünü üstlenmeli, direnişi korumak ve büyütmek için geniş toplum kesimlerini harekete geçirecek girişim ve zeminleri oluşturmalıdır.

37. TİP, emeğin hakları ile halkın özgürlükleri arasındaki bağı güçlendirmeyi esas alan siyasal-ideolojik çizgisini bugün daha da derinleştirerek sürdürmelidir. Bu yaklaşım yalnızca emekçi sınıfların ekonomik taleplerini değil, aynı zamanda haklar, özgürlükler, demokrasi ve toplumsal adalet mücadelesini de dolaysız biçimde üstlenmek anlamına gelir. Emekçilerin eşitlik ve hak mücadeleleri, adil bir hukuk düzeni ve demokratikleşme yönündeki toplumsal özlemler, kadınların ve gençlerin özgürlük mücadeleleri, ekolojik yıkım ve doğanın yağmalanmasına karşı direniş bu çizginin ayrılmaz parçalarıdır. TİP'in önündeki temel görev, bu siyasal-ideolojik hatta dayanarak cephesel tarzda yürütülen mücadelelerin öncü gücü ve karşı-devrim ile mücadele eden tüm yurttaşların ve kesimlerin temsilcisi olmaktır. TİP geniş kitleleri bir araya getiren ve bu gücü Saray Rejimi ile mücadeleye sevk eden bir siyasal odak haline gelmelidir. Bu cephesel mücadele çizgisinde derinleşmek, hem TİP'in emek, kadın ve gençlik mücadelelerinde yeni mevziler kazanmasını hem de düzen muhalefeti ile arasındaki ayrımların netleşmesini sağlayacaktır.

38. TİP, devletin tüm kurumlarında kökleşmiş adaletsizlik döngüsüne karşı mücadeleyi temel görevlerinden biri olarak görür. Yargıdan bürokrasiye, kolluk kuvvetlerinden yerel yönetimlere kadar her alana yayılan bu adaletsizlik, yalnızca hukukun üstünlüğünü ve eşit yurttaşlık ilkesini yok etmekle kalmamakta, aynı zamanda toplumun tüm dokusunu çürüten bir keyfilik düzenine dönüşmektedir. Gündelik hayatta şiddetin, mafyatik ilişkilerin, rant ve yolsuzluk ağlarının ve kara para düzeninin normalleştirilmesi, Saray Rejimi'nin kendisini adeta bir "suç rejimi" olarak yeniden üretmesinin bir sonucudur. Toplumsal ilişkilerde hukukun yerini güçlünün hukuku almış, devlet kaynakları dar bir çıkar grubunun kasası haline gelmiş, halkın alın teri ve emeği organize bir yağma düzenine kurban edilmiştir. TİP, devletin tüm kurumlarına hakim olan adaletsizlik döngüsüne, gündelik hayatta şiddetin, mafyatik ilişkilerin, gayrimeşru kazancın hakim olduğu toplumsal parçalanma haline, yani Saray Rejimi'nin kendisini bir "suç rejimi" olarak yeniden üretmesine karşı mücadeleyi esas alır.

39. TİP, bugün birçok nedenden dolayı kazanımlarını korumakta zorlanan toplumsal hareketlerin yeniden inşası konusunda görev almayı ve bu alanların öncü gücü olmayı görevleri arasında görmektedir. 1980'lerden itibaren sosyalist hareketin güç kaybetmesiyle birlikte gençlik, kadın, çevre, LGBTİ+ hakları gibi toplumsal hareketler Türkiye'de öne çıkmış, önemli kazanımlar elde ederek geniş kitlelere ulaşmıştır. Ancak bugün bu hareketler hem neoliberal kuşatma hem de karşı-devrimci baskılar nedeniyle güç kaybı yaşamış ve çoğu durumda savunmaya çekilmek durumunda kalmıştır. TİP, bu tabloyu değiştirmekle yükümlüdür. Partimiz, bir yandan kendi devrimci sınıf perspektifini korur ve büyütürken, bir yandan da toplumsal hareketlerin yeniden güçlenmesini, güçlerini birleştirmesini, halkçı ve sınıfsal bir eksende ortak bir mücadele hattına yönelmesini sağlayacak siyasal önderliği sergilemelidir.

40. TİP, ülkemizin yoksullaştırılmasını kendi geleceklerinin kaybı olarak da yaşayan gençliğin öfkesinin ve arayışının adresi olmak üzere gençliğe seslenme, öğrenciler arasındaki dinamizmi kuvvetlendirme, parti yapısında ve görünümünde de fark edilecek biçimde gençleşme yoluna girmelidir. 19 Mart sürecinde buzkıran görevi üstlenen gençlik, yalnızca iktidarın baskı ve şiddetine değil düzen muhalefetine toplumdan kopuk ve edilgen çizgisine de karşı çıkarak kendi iradesini ortaya koymuştur. Bugün ülkemizin yoksullaştırılmasını, işsizliği ve geleceksizleşmeyi kendi hayatlarına doğrudan yansıyan bir hak gaspı olarak yaşayan gençler, yalnızca öfkelenen değil, bu öfkeyi bir iradeye ve mücadeleye dönüştürmek isteyen bir kuşak karakteri kazanmaktadır. TİP, gençliğin bu enerjisini, sosyalizm mücadelesinin birikimiyle birleştiren ve onun önünü açan bir parti olma sorumluluğunu taşımaktadır. Gençler adına siyaset yapan değil gençlerin bizzat siyaset yaptığı bir parti olan TİP, seslenmenin ötesinde gençler arasında örgütlenen, gençlerle birlikte şekillenen bir siyasal özne olmayı hedeflemelidir. Gençliğin ruhunu, dinamizmini ve isyanını parti yapısında ve siyasetinde daha görünür kılmak, öğrencilerin Saray Rejimi'ne direncini büyütme ve daha örgütlü kılmak, genç işçi ve emekçilerin sömürüye karşı yürüttüğü mücadeleyi güçlendirmek TİP'in öncelikli sorumlulukları arasındadır.

41. AKP iktidarı boyunca siyasal-ideolojik alanda güçlü bir varlık gösteren, gündem kurucu etkisini koruyan kadın hareketi, daralan siyasal alan ve baskı koşullarına rağmen laiklik mücadelesini, emeğin cinsiyetli sömürsüne itirazını ve ekolojik direnişlerdeki kurucu rolünü sürdürmektedir. Ancak bütüncül ve genişleyen örgütlenme zeminlerinin yaratılması konusunda da dikkat çekici sorunlar yaşanmaktadır. Bu tablo, en ağır koşullarda meydanı terk etmeyen kadın mücadelesinin bugün savunma hattına itilmesiyle birlikte emeğin cinsiyetli sömürsü ve laiklik ekseninin ağırlık merkezinin nasıl kurulacağına dair tartışmayı açığa çıkarır. Kadının hareketinin bugüne kadarki birikimini yok saymadan; bakım emeğinin görünürlüğünü ve adil paylaşımını parçacıl ve küçük ölçekli yaklaşımlarla sınırlamayıp makro iktisadi düzeyde planlama ve kamucu bütünsel politikalar ile ele alan; kamusal bakım altyapısının kapsamı ve finansmanını bu bütünlük içinde düşünen; eşit işe eşit ücret talebini savunan; ücretli emeğin içinde ve dışında kadınların örgütlenmesini sendikal kadın komiteleri, sektörel ağlar ve mahalle temelli yapılarla çoğaltan; laikliği kadın özgürlüğünün güvencesi olarak programatik düzeyde sahiplenilen; kadınların Saray Rejimi'ne karşı direnişini ataerkiye ve kapitalist sömürüye karşı sınıf mücadelesiyle birleştiren öncü bir hatta birleştirmek TİP'in görevlerindendir.

42. Saray Rejimi'nin Kürt sorununda gündeme gelen çözüm sürecini kendi iktidarını güçlendirecek ve kendi bekasını güvence altına alacak biçimde istismar etmemesi beklenemez. Hak gasplarının derhal son bulmasını sağlayacak ve yasalarla kolayca düzenlenebilecek acil adımlar atmak yerine iktidar tarafından Anayasa değişikliğinin şart koşulması da kabul edilemez. Bu tablo karşısında, sosyalist hareket açısından barışın desteklenmesi ne kadar tartışmasız bir konuysa, iktidarın bu süreçten kendi bekasına faydalanmasının karşısında mücadele etmek de o kadar tartışma dışıdır. Partimiz, anayasaya uymayan bir iktidarla anayasa yapmak üzere masaya oturmayacaktır. Bu koşullarda barış ve çözüm iradesini selamlamaktan geri durmadan hem Saray Rejimi'nin istismar planlarına karşı hem de Türkiye'nin sorunlarının demokratik, barışçıl ve adil bir zeminde çözümü için mücadele edilmelidir. Hedefimiz Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm hedefiyle gerçek barışını, kardeşliğini ve birliğini sağlamaktır.

43. Türkiye'de sosyalist hareket ve devrimciler tarihsel olarak Filistin direnişinin en güçlü destekçilerinden olmuştur. Saray Rejimi'nin İsrail karşıtlığı yönündeki sahtekar çıkışları ise İsrail'le sürdürülen ticari ilişkilerin üzerini örtmek için başvurulan yalanlardan ibarettir. Bugün Filistin halkıyla dayanışma iradesi bir kez daha emekçilerin ve devrimcilerin ellerinde yükselmelidir. İsrail'in sömürgeci saldırganlığına karşı Filistin halkıyla dayanışma hareketinin ülkemizde gelişmesi, onun anti-emperyalist temelde kitlesel bir barış hareketine dönüşmesi sadece iktidarın Filistin konusundaki riyakarlığını teşhir etmek için değil, aynı zamanda emperyalist sisteme karşı daha güçlü bir siyasallaşmanın zemini olduğu için de önemlidir. Günümüzde Filistin halkıyla dayanışma, emperyalist sisteme karşı topyekûn bir karşı çıkışın kaldırıcı konumundadır. Türkiye'de Filistin gündeminin salt bir dayanışma başlığı olmaktan çıkması, iktidarın ve emperyalizmin açık düşmanlığına karşı taraflaştırıcı bir mücadele başlığına dönüştürülmesi gereklidir. Bu bakımdan kitlesel, militan bir dayanışma ve barış hareketinin inşası temel önemde bir görevdir. Böylesi bir mücadele ABD-NATO karşıtlığını merkeze yerleştirmek, Türkiye'nin NATO üyeliğini reddetmek ve bölgede ülkemizi de içine alacak kanlı savaşların sorumlusu olan emperyalizme karşı aktif bir mücadele stratejisine sahip olmak durumundadır.

44. TİP, bir önceki kongre hedefimiz olan “kazanım siyaseti” perspektifi doğrultusunda yerel yönetim ve sendikal faaliyetlere odaklanarak kazanımlar elde etmiş, Samandağ Belediyesi’nde yerel seçimlerden bu yana geçen yaklaşık bir buçuk yıllık süreç içerisinde hem belediyecilik hizmetleri hem de sosyalist yaklaşım bakımından başarılı örnekler vermiş, yönetimlerinde bulunduğumuz çeşitli sendikalarda işçi sınıfının yaygın örgütlenmesi için önemli adımlar atmıştır. Partimiz önümüzdeki dönemde de yine kazanımlar elde etmek hedefiyle yürümeye devam etmeli, başta belediyemiz Samandağ olmak üzere tüm yerelliklerimizi sosyalizmin kalesi haline getirmek için çalışmayı sürdürmeli, var olan devrimci sendikaları büyütüp yeni meslek alanlarında sendika kuruluşlarına öncülük etmeli, karşı-devrimci saldırılar karşısında işçi sınıfının her alandaki mevzilerini arttırarak sosyalizm mücadelesini büyütmelidir.

45. Ülkemizde sosyalist hareketin en ileri temsilcisi olmak TİP’e sosyalizm düşüncesinin güçlendirilmesi, sosyalist hareketin bağımsız alanının korunması konusunda özel bir misyon yüklemektedir. TİP, bir yandan gerici ideolojilerin ve kültürel pratiklerin başta gençler olmak üzere toplum üzerinde etkili olmasına, bir yandan da liberal ve sınıf uzlaşmacı yaklaşımların sosyalist düşünceye gölge düşürmesine karşı kapsamlı bir mücadele yürütmeli ve ülkemizde sosyalizmin bağımsızlığının ideolojik öncüsü olarak sivrilmelidir. Bu kapsamda yayıncılık faaliyetlerinin hem biçim hem içerik açısından güçlendirilmesi, yeni ve farklı kaynaklarla beslenmesi, partinin siyasal-ideolojik hattının kamuoyuna ve sosyalist harekete daha fazla seslenir hale getirilmesi özel önem taşımaktadır. Bununla birlikte, parti üyeleri ve özellikle de genç kadrolar arasında sosyalizm düşüncesini sırtlayan ve yeniden üreterek zenginleştiren yeni kuşakların yaratılması adına eğitim süreçlerinin modernleştirilmesi, çeşitlendirilmesi ve etkililiğinin yükseltilmesi gereklidir.

